

Planer, de parlamentariske Anslag, som fra Venstres og det konservative Folkepartis Side var rettede mod dette Ting og mod den daværende Regering, og at man vilde have gennemtruffet et Valg i Kraft af den gamle Valglov, som ikke respekterede Flertallet, men som vilde have skaffet et enkelt Parti en Stilling, som var gunstigere end den, der svarede til dettes Vælgertal, vil man forstaa, at man fra Socialdemokratiets Side ikke kan erkende, at der var noget som helst uberettiget i den Generalstrejkeerklæring, der fandt Sted fra Socialdemokratiets Side, det vil jeg gerne understrege her. Det er ganske vist tidligere sagt og skrevet i den socialdemokratiske Presse, men man har fra mange Sider ment, at det var en Opfattelse, som kun hørte hjemme i Storbyerne, og ikke en Opfattelse, som var almindelig indenfor Socialdemokratiet. Jo, jeg kan forsikre om, at der er den almindelige Opfattelse indenfor Socialdemokratiet, at det var et meget motiveret og vel overvejeth Modtræk, som blev gjort mod Arbejdsgivernes General-Lockout-Trusel og mod det politiske Anslag, som fandt Sted.

Naar man nu fra borgerlig Side, ikke mindst nu under Valgkampen, har søgt at gøre gældende, at vi saa kan risikere snart igen at staa overfor en Generalstrejke, hvis disse Partier, Socialdemokratiet og det radikale Parti, blev Flertal, vil jeg gerne hertil svare med en Henvisning til Wessels kendte Digt om Hundemordet. De erindrer, at Dommeren optraadte strengt irettesættende overfor Tømmersvenden, som havde slaaet Hovedet i Stykker paa Slagtermesterens Hund. Da Dommeren har sagt til ham, at det var da ikke nødvendigt at bruge Øksebladet, han kunde jo have brugt Skaffet til at jage den nederdrægtige Hund væk med, saa svarer Tømmersvenden: „Ja, ifald han havde mig med Halen villet bide, jeg Skaffet ej en Gang imod ham havde brugt, men jaget ham med bare Hænder; men Bæstet faldt mig an med skarpe Tænder“. Det ændrede ganske Dommerens Opfattelse — det synes at have været en meget fornuftig Mand, den Dommer —, idet han straks kender for Ret: „Skarpt imod skarpt, den Tømmer-svend har Ret, du Slagter, som har yppet Trætten, 2 Mark erlægge maa i Retten“. Og jeg vil overfor de bekymrede Medborgere, som er saa stærkt optagne af, naar vi skal

have den næste Generalstrejke, sige, at den faar vi ikke, hvis man ikke anfalder os med skarpe Tænder, hvis man ikke fra Arbejdsgivernes Side, som det imidlertid synes at trække op til, er parat til at anfælde os med Bidskhed og Voldsomhed, eller hvis man ikke fra de politiske Partiernes Side lige som sidst atter vil rette Angreb paa os udenom parlamentarisk Skik. Hvis man afholder sig fra alt dette, tror jeg, jeg tør forsikre, at saa vil der ikke fra Arbejdernes Side blive etableret Generalstrejke. Det er i det hele ikke med Lyst eller med Glæde, at vi maa gribe til saadanne Foranstaltninger, men man kan ikke forlange af os, at vi skal afsvære, at vi vil bruge slikt Nødværge; naar man fra anden Side holder de skarpeste og de voldsomste Midler i Beredskab for at anfælde Arbejderne, maa man være klar over, at saa faar man Svar paa Tiltale, og det vil man ogsaa faa i Fremtiden.

Nu skal Regeringen i dette Land, midlertidigt i hvert Fald, føres ved Hjælp af et Samarbejde mellem de Konservative og Venstre. De Konservative venter sig aabenbart meget af dette Samarbejde, vi har hørt det her i Salen, vi har set det ude over Landet, og jeg kan godt forstaa, at de venter sig meget af det, for der er egentlig meget, de behøver Tilgivelse for; og at de nu kan komme sammen med Venstre — det Parti, som tidligere paa det skarpeste angreb de Konservative —, vil jo være en god Dæksmand, under hvilken de kan forfølge deres konservative Ideer, komme ud til Befolkningen og forsikre, at de nu egentlig er lige saa gode som Venstre. Under denne Maske kan de altsaa arbejde videre for deres konservative Ideer, der jo ogsaa i Henhold til den Opfattelse, der er raadende indenfor Arbejdsgiverforeningen, ikke er anderledes, end de altid har været: dèr, hvor de kan komme af Sted med at etablere det, vil de have Kapitalmagten til at regere, og dèr skal det være det lille Mindretal, som sidder inde med denne Magt, der skal være det anførende. Men om Venstre kan være lige saa glad ved dette Samarbejde, ja, det faar blive Venstres Sag. Jeg tror imidlertid, at der allerede er øjensynlige Symptomer paa, at der ikke, i hvert Fald indenfor store Dele af Venstre, er nogen stor Tilfredshed dermed.